

Arrest

nr. 283 446 van 18 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische en Egyptische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2022 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 februari 2020 dient de verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 januari 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 274 148 van 16 juni 2022 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat de verzoekster niet als vluchteling wordt erkend en dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De Raad van State beslist bij beschikking met nummer 15.053 van 11 oktober 2022 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

Op 7 juli 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de thans bestreden beslissing, die per aangetekende brief van 12 juli 2022 aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : A. (...)	+ 2 minderjarige kinderen :	N. A. M. R. M. (...)
voornaam : N. (...)		A. (...) (xxx)
geboortedatum : (...).1987		N. A. M. R.
geboorteplaats : Aleppo		M. A. (...) (xxx)
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)		

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/01/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 16/06/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 22/01/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

“(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van ‘het hoger belang van het kind’ zoals vervat in artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag),

van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 *in*uncto artikel 13 van het EVRM, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“1. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat “bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie- en gezinsleven;

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij degelijk rekening gehouden heeft met verzoeksters familie- en privéleven in België, noch dat van haar kinderen.

→

in het arrest nr. 274 148 van 16 juni 2022 van uw Raad, waarvan verwerende partij kennis heeft, wordt verwezen naar de aanwezigheid van verzoeksters kinderen in België (o.a. p.5). Bovendien bespreekt dit arrest dat er in hoofde van verzoekster en haar oudste zoon, sprake is van een ernstige psychologische problematiek, en kampt haar jongste zoon met verlatingsangsten omwille van hun gezinssituatie en het geweld in het verleden. Ze volgen hiertoe alle drie therapie. Verzoekster volgt ook een medicamenteuze behandeling met Xanax.

Verzoeksters moeder en vader hebben een verblijfsstatus in België. Haar broers, T. (...) en O. (...) kwamen eerst naar België en kregen bescherming. Daarna kwamen haar ouders via gezinshereniging met haar broers. Haar zus was tot voor kort nog in Aleppo, maar is ook van plan naar België te komen. De echtgenoot van haar zus is namelijk al in België en vroeg hier bescherming aan. Verzoekster heeft ook nog een oom langs vaderskant in België. Ook de ooms langs moederszijde wonen in Europa (Duitsland, Denemarken en Noorwegen) en ééntje in Beirut. Verzoekster heeft dus geen enkel netwerk meer buiten Europa waarop ze zou kunnen terugvallen.

Verwerende partij was minstens op de hoogte van het verblijf van de ouders en broers van verzoekster in België en hun onderlinge steun, aangezien dit blijkt uit het arrest van Uw Raad van 16 juni 2022 (p 2) (stuk 3) alsook de weigeringsbeslissing van CGVS van 31 januari 2022 (p 1) waarnaar verwezen in de bestreden beslissing. Het ontvluchten van het geweld van haar echtgenoot ten aanzien van haarzelf en haar kinderen, alsook het ontbreken van een netwerk in Syrië en Egypte, blijkt ook uit verzoeksters DVZ-interview in het kader van de asielprocedure van 2 maart 2021 (zie administratief dossier DVZ).

In casu is het duidelijk dat er sprake is van een familieband die beschermd moet worden door artikel 8 EVRM. Verzoekster woonde tot aan haar huwelijk met haar neef, R. M. A. N. A. (...), bij haar familie in Syrië (ouders, twee broers en zus). Ze werd aan hem voorgesteld en stemde in met het huwelijk om zo de oorlog in Syrië te kunnen ontvluchten. Zij kwam echter terecht in een abusief huwelijk, waarbij zowel zij als haar kinderen het slachtoffer werden van intra-familiaal geweld. Verzoekster wenst te herhalen dat de asielinstanties hieraan nooit hebben getwijfeld.

Verzoekster slaagde erin om haar agressieve echtgenoot en schoonfamilie te ontvluchten, en voegde zich terug bij haar kerngezin, die op dat ogenblik in België woonden. Sinds haar vlucht naar België is ze opnieuw herenigd met haar ouders en broers, van wie ze enorm veel emotionele en praktische steun krijgt, inclusief in de zorg voor haar twee minderjarige kinderen. Niet alleen zal een verwijdering van het grondgebied een inbreuk op dit familieleven betekenen, bovendien zal het volledige steun netwerk voor verzoekster en haar kinderen verdwijnen.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat een gezins- of familieleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn. Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar evengoed een feitelijk gezinsleven zijn. Het EHRM oordeelde reeds in verschillende zaken dat de relatie tussen volwassenen en hun ouders ‘familieleven’ kan uitmaken, zelfs indien het volwassen kind niet meer samenwoont met diens ouders en een eigen gezin heeft (zie bvb. *Boughanemi v. Frankrijk*, §35; *Moustaquim v. België*, §35, 45-46; *El Boujaïdi v. Frankrijk*, §33). Het erkende dit ook voor grootouders en hun kleinkinderen (*Marckx v. Belgium*, § 45; *Bronda v. Italy*, § 51; *T.S. and J.J. v. Norway (dec.)*, § 23), alsook tussen broers en zussen (*Moustaquim v. Belgium*, § 36; *Mustafa and Ar-mağan Akin v. Turkey*, § 19). Zeker wanneer een specifieke afhankelijkheid bestaat (*Benhebba v. France*, § 36; *Mokrani v. France*, § 33; *Onur v. the United Kingdom*, § 45; *Slivenko v. Latvia [GC]*, § 97; *A.H. Khan v. the United Kingdom*, § 32).

In casu is er bovendien sprake van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar broers en ouders, alsook haar minderjarige kinderen en verzoekster, alsook hun ooms en grootouders. Door hun traumatische ervaringen, psychiatrische problematiek en beperkte zelfredzaamheid hebben verzoekster en haar kinderen de steun en hulp van hun naaste familieleden nodig. Deze familieleden bevinden zich allemaal in België (of, beperkter, in de rest van Europa). Er is dan ook sprake van een bijzondere afhankelijkheidsband die verder gaat dan de ‘gewone’ affectieve banden en valt het familieleven onder de bescherming van artikel 8 EVRM (zie *Benhebba v. Frankrijk*, §36; *Mokrani v. Frankrijk*, §33, *Onur v. UK*, §45; *Slivenko v. Letland [GC]*, §97; *A.H. Khan v. UK*, §32).

Daarnaast volgen verzoekster en haar zoons eveneens (intensieve) psychotherapie sinds enkele maanden na aankomst. Dit blijkt ook uit het arrest nr. 274 148 van 16 juni 2022 van uw Raad alsook uit de beslissing van het CGVS van 31 januari 2022. Verwerende partij was hiervan aldus op de hoogte. Voor de duidelijkheid voegt verzoekster deze toen ingediende medische verslagen ook toe aan dit verzoekschrift (stuk 5). Bij terugkeer zal deze therapie moeten worden stopgezet met verstrekking gevolgen voor de psychologische toestand van verzoekster en haar kinderen. Dit wanneer door de therapeuten van verzoekster en haar kinderen werd vastgesteld dat de aanhoudende onzekerheid met betrekking tot hun verblijfsstatus in België nu reeds een nefaste impact heeft op hun toestand en dat zij dringend nood hebben aan stabiliteit om de gespecialiseerde behandeling te kunnen laten aanslaan:

(...)

(Attest 24 maart 2022 in verband met verzoekster)

(...)

(Attest 3 maart 2022 in verband met oudste zoon verzoekster, M. (...))

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist uitdrukkelijk dat rekening wordt gehouden met de impact op de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Hoewel verwerende partij onmiskenbaar op de hoogte was of diende te zijn van de fragiele psychische toestand van verzoekster en haar kinderen (waaraan wederom niet wordt getwijfeld door de asielinstanties), blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit enigszins heeft meegespeeld in het nemen ervan.

Bovendien stelde het EHRM in *X and Y v. the Netherlands*, § 22 ook vast dat het privéleven eveneens de fysieke, psychologische en morele integriteit van individuen behelst. Het heeft eveneens erkend dat hier positieve verplichtingen voor staten uit voortvloeien (*Nitecki v. Poland (dec.)*; *Sentges v. the Netherlands (dec.)*; *Odièvre v. France [GC]*, § 42; *Glass v. the United Kingdom*, §§ 74-83; *Pentiacova and Others v. Moldova*) en dat dergelijke verplichtingen zich kunnen uiten in de verplichting om specifieke maatregelen te nemen om het recht op het respect op familieleven te garanderen (*Airey v. Ireland*, § 33; *McGinley and Egan v. the United Kingdom*, § 101; *Roche v. the United Kingdom [GC]*, § 162).

Ook in de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM dient de mentale toestand van verzoekers bijgevolg te worden betrokken.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Aldus moet onderzocht worden of artikel 8 EVRM de inmenging in het familieleven en privéleven verbiedt en of artikel 8 EVRM verplicht een verblijfsmachtiging toe te kennen. Artikel 8 EVRM verbiedt immers enerzijds aan lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (Nunez t. Noorwegen, § 68; Konstantinov t. Nederland, § 46; Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; Ahmut t. Nederland, § 63; Gul t. Zwitserland, § 63).

Op basis van Artikel 6(4) van de Terugkeerrichtlijn had verwerende partij bovendien de mogelijkheid “om humanitaire of om andere redenen beslissen [verzoekende partij] een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van ononverwachte hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op

het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het bestaan van het familieleven, de aanwezigheid van de kinderen op het grondgebied en de impact van verzoekers' verwijdering op dit familieleven en de psychische toestand van verzoekster en haar zoons.

Het is duidelijk dat een stopzetting of onderbreking van de gespecialiseerde psychologische hulp een enorme impact zou hebben op de mentale toestand van verzoekers. Daarbij komen nog de factoren van instabiliteit en onveiligheid die de psychologische toestand van verzoekster en haar kinderen zouden impacteren in geval van een terugkeer. Verder loopt verzoekster, indien een terugkeer naar Egypte zou worden voorgesteld, eveneens het risico om haar gewelddadige echtgenoot terug tegen het lijf te lopen, met alle gevolgen van dien voor haar eigen integriteit en die van haar kinderen. Ze heeft er namelijk geen ander netwerk.

Verwerende partij had verzoekster en haar kinderen een verblijfsmachtiging kunnen en moeten toekennen op basis van Artikel 6(4) van de Terugkeerrichtlijn om te kunnen voldoen aan de positieve verplichtingen die uit het artikel voortvloeien gelet op de precaire situatie van verzoekster en haar minderjarige kinderen. A fortiori was het aldus niet proportioneel om in plaats van dergelijke machtiging om humanitaire redenen, een bevel om het grondgebied te verlaten, af te leveren.

Om deze redenen schendt verwerende partij bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

2. De bestreden beslissing is niet enkel gericht aan verzoekster, maar ook aan haar twee minderjarige kinderen. Echter de bestreden beslissing bevat op geen enkel punt een analyse van het hoger belang van deze twee kinderen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn lidstaten gehouden om artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven. Dit artikel, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.
2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan

overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)."

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing betreft immers een tenuitvoerlegging van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Zoals Uw Raad eerder al bevestigd heeft is artikel 24.2 van het Handvest gebaseerd op het VN Kinderrechtenverdrag (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067). De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: "Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)." (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067). Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3(1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions – by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children."

(cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General Measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/par. 12).

Hieruit blijkt dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en het hoger belang van het kind brengen een onderzoeksplicht met zich mee.

Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven: "Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregul. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de

belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging” (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

Met name over het hoger belang van het minderjarige kind dient opgemerkt te worden dat de verplichte terugkeer van verzoeksters kinderen een zware negatieve impact heeft op hen. Zij bevinden zich sinds februari 2020 in België - meer dan 2,5 jaar. Ze lopen hier school, zijn hier in de constante aanwezigheid van hun grootouders en nonkels, en volgen therapie. In geval van terugkeer worden ze gescheiden van hun grootouders, nonkels, school, vrienden; weg van de omgeving waar ze sinds 2,5 jaar enige stabiliteit en medische begeleiding kennen.

Met name gezien de jonge leeftijd van de kinderen, en de belangen die op het spel staan stelt het EHRM in de zaak Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland het volgende:

“44. In view of the far-reaching consequences which an expulsion would have on the responsibilities which the first applicant has as a mother, as well as on her family life with her young daughter, and taking into account that it is clearly in Rachael's best interests for the first applicant to stay in the Netherlands, the Court considers that in the particular circumstances of the case the economic well-being of the country does not outweigh the applicants' rights under Article 8, despite the fact that the first applicant was residing illegally in the Netherlands at the time of Rachael's birth. Indeed, by attaching such paramount importance to this latter element, the authorities may be considered to have indulged in excessive formalism.

The Court concludes that a fair balance was not struck between the different interests at stake and that, accordingly, there has been a violation of Article 8 of the Convention.”

(ECtHR, case of Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland, Application no. 50435/99, 31 January 2006, §44.)

Ook in casu is het duidelijk in het hoger belang van de minderjarige kinderen om in België te blijven bij hun grootouders en nonkels, om hun therapie hier verder te zetten, en dat hun moeder als primaire verzorgster eveneens op het grondgebied kan verblijven om voor hen te zorgen.

Op verschillende vlakken heeft verwerende partij het gezinsleven van verzoekende partij en het hoger belang van het kind onvoldoende en onnauwkeurig in aanmerking genomen en verkeerd beoordeeld.

Zoals reeds boven uiteengezet, bevindt het merendeel van de familie van verzoekster en dus ook van haar minderjarige kinderen zich in België. Zij krijgen hier enorm veel steun en hebben een enorm goed contact met hun grootouders en ooms. Daarnaast volgen ze hier allebei ook therapie voor hun psychologische problematiek te wijten aan de gewelddadige gezinssituatie in Egypte en hun vlucht naar België.

Deze afweging gebeurde echter nergens in de bestreden beslissing.

In ieder geval zou het niet in hun belang zijn om terug te keren naar een situatie van instabiliteit en onveiligheid in Syrië of in Egypte, waar ze grote kans lopen opnieuw in contact te komen met hun gewelddadige vader en zijn familie. Integendeel, de familieleden met wie ze een liefdevolle relatie hebben en van wie ze ondersteuning krijgen, bevinden zich alleen in België. Het is aldus in hun belang om in België te blijven en eindelijk enige stabiliteit te verkrijgen.

Gelet op hun specifieke psychologische pathologieën is het des te meer in hun belang zich te omringen met een bekend en stabiel netwerk, waarop ze naast hun moeder - die zelf erg kwetsbaar is - kunnen terugvallen. Daarnaast is het in hun belang de therapie die ze in België krijgen verder te kunnen zetten. Wat niet het geval zal zijn bij een terugkeer naar Egypte.

Verwerende partij begaat om al bovenvermelde redenen een flagrante schending van de motiveringsplicht. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoende genoemd worden, de opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen. Verwerende partij is volledig voorbijgegaan aan het familieleven van verzoekster en haar minderjarige kinderen, en aan hun hoger belang:

*“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn
(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)”.*

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

Bovendien is het duidelijk dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Onderhavig bevel werd als een automatisme afgeleverd, terwijl verwerende partij bij het nemen van een terugkeerbesluit een zorgvuldig en individueel onderzoek dient te voeren.

De zorgvuldigheidsplicht schrijft voor dat “het bestuur (...) zijn beslissing op zorgvuldige wijze [dient] voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.” (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Brussel, 1994, p. 55)

Het verzoek tot schorsing en nietigverklaring dient alle om bovenstaande redenen dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder tezamen op het eerste en het tweede middel van de verzoekster als volgt:

“In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de Richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerrichtlijn) van artikel 3 EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat in de bestreden beslissing de verwijzing ontbreekt naar welk land zij wenst terug te keren alsook tot welke diensten zij zich aldaar dient te richten. Het enige aanknopingspunt zou door verwerende partij Syrië worden aangeduid doch voor de kinderen wordt niets vermeld. Zij stelt dat het Bestuur haar naar Syrië wenst te verwijderen en vervolgt dat op geen enkel punt uit de bestreden beslissing blijkt dat door verwerende partij zou zijn nagegaan of een terugkeer naar Syrië in strijd zou zijn met het principe van non-refoulement. Idem voor een verwijdering naar Egypte.

In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM, van het hoger belang van het kind, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening gehouden zou zijn met haar familie- en privéleven in België, noch dat van haar kinderen. Zij verwijst verder naar haar medische situatie, evenals naar de verblijfsstatus van haar moeder en vader in België, haar abusief huwelijk met haar neef, de vader van de kinderen.

Beide middelen worden gezamenlijk behandeld.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS, nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de bij artikel 6 van de Vreemdelingenwet toegestane termijn, hetgeen niet door haar wordt betwist.

Er werd eveneens gemotiveerd dat de bestreden beslissing genomen is in uitvoering van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Verzoekende partij betwist niet dat de CGVS op 16.06.2022 een negatieve beslissing nam aangaande het VIB door haar ingediend en dat op 16.06.2022 door de Raad bevestigd werd. Zij betwist evenmin thans langer in het Rijk te verblijven dan de bij artikel 6 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 90 dagen.

De determinerende motieven op grond waarvan het bevel werd genomen, worden niet betwist door verzoekende partij en volstaan om de beslissing te schragen naar recht.

De bestreden beslissing is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekende partij kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar kritiek als zou er, bij het nemen van het bestreden bevel, geen rekening gehouden zijn met haar persoonlijke situatie, het hoger belang van het kind en haar gezondheidssituatie. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de elementen voorzien in artikel 74/13 Vreemdelingenwet, voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel, geëvalueerd werden (zie supra).

Zij toont aldus met haar betoog niet aan dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen belangenafweging conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gemaakt.

Er dient verder opgemerkt te worden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht inhoudt. Het volstaat dat het Bestuur, alvorens de bestreden beslissing te nemen, dit impliciet rekening gehouden heeft met de elementen van artikel 74/13. Verzoekende partij toont niet aan dat het Bestuur hieraan verzaakt zou hebben.

Zij toont evenmin aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening zou gehouden hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Zij kan derhalve niet gevolgd worden waar zij stelt dat dat er geen rekening gehouden zou zijn met haar persoonlijke situatie.

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, waardoor zij niet aantoonst dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Waar zij thans stelt dat de bestreden beslissing niet vermeldt terug te keren alsook tot welke diensten zij zich aldaar dient te richten, dient te worden opgemerkt, zoals verzoekende partij zelf aangeeft in haar verzoekschrift, dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een gedwongen verwijdering, doch dat verzoekster vrijwillig zowel België als het Schengengrondgebied dient te verlaten tenzij zij over documenten beschikt die vereist zijn om er zich naar te begeven.

Zowel uit het administratief dossier, als uit de beslissing van de CGVS, als uit het arrest van de Raad en aangehaald in de evaluatie 74/13 blijkt dat verzoekster zowel de Syrische als de Egyptische nationaliteit heeft en zij en in het verleden reeds in Egypte verbleven heeft. Nergens uit het dossier blijkt dan ook dat zij zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in haar land van vroeger gewoonlijk verblijf, minstens toont zij het tegendeel niet aan.

Waar zij dienaangaande een schending van artikel 3 EVRM tracht aan te voeren, dient te worden opgemerkt dat een eventuele schending van artikel 3 EVRM reeds door de CGVS en de Raad werd onderzocht en vastgesteld dat thans geen schending van artikel 3 EVRM voorhanden is bij een terugkeer naar het land van gewoonlijk verblijf, minstens toont verzoekende partij het tegendeel niet aan met een begin van bewijs, niettegenstaande de bewijslast bij haar ligt.

“Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij geenszins staakt. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat zij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Bovendien dient te worden vastgesteld dat haar vluchtrelaas reeds werd onderzocht door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij kan worden opgemerkt dat de Raad ook de veroordeling waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift met betrekking tot artikel 3 van het EVRM verwijst en waaromtrent zij een rechterlijke uitspraak van 4 maart 2009 als stuk bijbrengt in zijn beoordeling heeft betrokken, en dat in beide gevallen is beslist haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. De verzoekende partij maakt haar belang bij het aanvechten van de bestreden beslissing, dat zij kadert in artikel 3 van het EVRM en in het feit dat zij gemarteld werd, gevlucht is, niet kan terugkeren en haar leven in gevaar is, dan ook niet aannemelijk.” (RVV, 27 maart 2012, nr. 78 177)

dat dit gegeven reeds door de CGVS en de Raad werd behandeld en dat verzoekende partij van huidige procedure geen gebruik kan maken om alsnog een hoger beroep in te stellen tegen een beslissing van de Raad.

Verzoekende partij maakt geen schending aannemelijk van de door haar aangehaalde rechtsbeginselen.

Beide middelen zijn niet ernstig.”

3.3. Beoordeling

3.3.1. De verzoekster beroept zich onder meer op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Het gegeven dat artikel 52/3, §1 *iuncto* artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer de betrokken vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, hetgeen *in casu* blijkt en niet wordt betwist, stelt het bestuur niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting, opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt. Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vloeit evenwel geen verplichting voort om rekening te houden met het privéleven van de betrokken vreemdeling.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken.

In casu dient dan ook minstens uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat de gemachtigde bij of niet onredelijk lang voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten terdege rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekster, het hoger belang van het eventuele kind en de concrete gezins- en/of familiale situatie van de verzoekster, en dat hij heeft onderzocht of deze er niet aan in de weg staat dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

In het administratief dossier bevindt zich een nota van 7 juli 2022 (dezelfde dag als de bestreden beslissing), die werd opgesteld door D.J.G., l., dit is de gemachtigde die de bestreden beslissing nam. Deze nota luidt als volgt:

“(…)

Evaluatie artikel 74/13

A., N. (…)

(…)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen

afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

° Hoger belang van het kind: Betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige zonen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de moeder te blijven en mee gevolgd te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, Indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Er werd voor de minderjarige kinderen eveneens een verzoek tot internationale bescherming ingediend door de moeder op 14/02/2020. Op 31/01/2022 nam het CGVS een negatieve beslissing.

° Gezins- en familielevens: Betrokkene verblijft samen met haar twee minderjarige zonen in België. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Betrokkene en haar minderjarige kinderen hebben een verschillende nationaliteit. Betrokkene heeft de Syrische nationaliteit en de kinderen hebben de Egyptische nationaliteit. Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat betrokkene zowel de Syrische als de Egyptische nationaliteit heeft en in het verleden reeds in Egypte verbleven heeft. Nergens uit het dossier blijkt dan ook dat betrokkene zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in zijn/haar land van vroeger gewoonlijk verblijf.

° Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde dat de jongste zoon een allergie heeft ter hoogte van zijn borst en dat ze zelf psychische problemen heeft. Bij het CGVS legde betrokkene medische verslagen van haarzelf en haar kinderen voor en een psychologisch attest. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en (sic)"

De verzoekster verwijst naar 's Raad arrest met nummer 274 148 van 16 juni 2022, waarvan de verweerder kennis heeft en waarin wordt verwezen naar haar kinderen in België en wordt gesproken over de ernstige psychologische problematiek in hoofde van haar en van haar oudste zoon. De verzoekster benadrukt dat zowel zij als haar twee kinderen therapie volgen en zij ook nog medicamenteus wordt behandeld. Uit de beslissing van de commissaris-generaal van 31 januari 2022 blijkt volgens de verzoekster eveneens dat zij en haar zoon sinds enkelen maanden intensieve psychotherapie volgen. De verzoekster voegt de medische verslagen, die zij op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft voorgelegd, thans opnieuw bij haar verzoekschrift. De verzoekster betoogt dat ingevolge artikel 74/13 van de Vreemdelingen rekening moet worden gehouden met de impact op de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, hetgeen de verweerder *in casu* heeft nagelaten te doen.

Uit de hierboven geciteerde nota blijkt dat de gemachtigde niet betwist dat de verzoekster bij het CGVS medische verslagen van haarzelf en haar kinderen en een psychologisch attest heeft voorgelegd.

In de beslissing van de commissaris-generaal van 31 januari 2022, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen, kan het volgende worden gelezen:

"(...)

U verklaarde dat u psychische problemen heeft, dat u last heeft van stress en dat u slecht slaapt. U bent hiervoor in behandeling bij een psycholoog en legde een attest neer (CGVS 13.12.2021, p. 4). In dit attest wordt benadrukt dat u psychische problemen heeft ingevolge de traumatische ervaringen die u in het verleden heeft meegemaakt. Evenwel blijkt uit dit attest niet dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen, noch geeft u aan dat u niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van uw asielprocedure.

(...)

Uit de medische verslagen over de gezondheid van u en uw kinderen kan er geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Uit deze verslagen blijkt dat u en uw zoon Mohamed lijden aan psychische problemen omwille van het gedrag van uw exman. Wat deze gezondheidsproblemen betreft moet worden vastgesteld dat deze geen verband houden RvV X - Pagina 4 met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u of uw kinderen omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen. Deze problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

In 's Raads arrest met nummer 274 148 van 16 juni 2022, dat zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar in de bestreden beslissing eveneens wordt verwezen, wordt onder meer het volgende uiteengezet:

"(...)

Op 10 mei 2022 maakt verzoekster een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij zij een verslag van haar psychotherapeut van 24 maart 2022 voegt. Hierin wordt geattesteerd dat verzoekster lijdt aan een ernstige posttraumatische stressstoornis en een majeure depressie met verstoorde emotieregulatie, dat haar gezondheidssituatie er de laatste weken nog op achteruit is gegaan en dat de medicamenteuze behandeling met Xanax, in samenspraak met de behandeld psychiater, wordt verdergezet.

(...)

Dat verzoekster lijdt aan PTSS en daarnaast een aanpassingsstoornis met gemengde stoornis van emoties en gedrag, depressieve stemmingsstoornis en ouder-kinderrelatieprobleem heeft, sluit niet uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor haar psychologische problemen, dan deze waarvan zij in haar verzoek om internationale bescherming, namelijk haar echtelijke problemen, gewag maakt. In de getuigenverklaring opgesteld door psychologe I.V. omtrent het zoontje M. wordt gesteld dat het zoontje psychologische stress heeft en als voorgeschiedenis intrafamiliaal geweld vermeld, maar wordt bovendien ook gewezen op het feit dat hij lijdt onder de scheiding van de ouders en mogelijks ook posttraumatische stress door de stress in het land van herkomst. (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 4 en 12). Het medisch attest opgesteld door dr. N.V.D.E op 14 oktober 2020 attesteert slechts dat verzoeker artrose heeft en pijn heeft aan haar voet omwille van een verkeersongeval dat lang gelden plaatsvond (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 13, "medisch attest"). In het verslag van de psychotherapeut van 24 maart 2022, overgemaakt per aanvullende nota, leest de Raad opnieuw dat verzoekster lijdt aan een ernstige posttraumatische stressstoornis en een majeure depressie met verstoorde emotieregulatie, dat haar gezondheidssituatie er de laatste weken nog op achteruit is gegaan en dat de medicamenteuze behandeling met Xanax, in samenspraak met de behandeld psychiater, wordt verdergezet. Echter, uit de voorgelegde attesten kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers psychische problemen en de door haar aangehaalde (ernst van de) vervolgingsfeiten, zijnde het huiselijk geweld.

(...)"

De medische problematiek van de verzoekster en haar kinderen werd aldus niet beoordeeld in het licht van de terugkeer naar het land van herkomst. Dit is immers niet de bevoegdheid van de commissaris-generaal noch van de Raad in hoger beroep, maar wel de bevoegdheid van de verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (cf. artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet).

Gelet op de beslissing van de commissaris-generaal van 31 januari 2022 en 's Raads arrest met nummer 274 148 van 16 juni 2022 waarvan de verweerder kennis had, is het echter wel duidelijk dat de

verweerder er van op de hoogte was dat de verzoekster kampt met gezondheidsproblemen en dat hij ook reeds een indicatie had van de aard van deze problemen (ernstig PTSS, majeure depressie met verstoorde emotieregulatie, medicamenteus behandeld met Xanax).

Uit de hierboven geciteerde synthesesnota blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing in verband met de gezondheidstoestand van de verzoekster en haar kinderen het volgende in rekening bracht:

- De verzoekster verklaarde dat de jongste zoon een allergie heeft ter hoogte van zijn borst en dat ze zelf psychische problemen heeft;
- Bij het CGVS legde de verzoekster medische verslagen van haarzelf en haar kinderen voor en een psychologisch attest;
- De Dienst Vreemdelingenzaken is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens het gehoor bij het CGVS;
- Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter;
- Er wordt gewezen op de mogelijkheid om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen;
- Indien de verzoekster om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan op de hoogte te brengen.

Uit deze synthesesnota komt onmiskenbaar naar voor dat de verweerder indicaties had dat de verzoekster en haar kinderen gezondheidsproblemen kennen. De gemachtigde stelt immers zelf vast dat de verzoekster medische verslagen met betrekking tot haarzelf en haar kinderen bij het CGVS heeft voorgelegd.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient de verweerder bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, met het hoger belang van het kind en met het gezins- en familieleven.

In het voormelde arrest *Boudjlida* stelt het Hof van Justitie:

“49 Wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, dient zij dus aan de door artikel 5 van richtlijn 2008/115 opgelegde verplichtingen te voldoen en moet zij de betrokkene daarover horen.”

Thans blijkt niet dat de verweerder, hoewel hij onmiskenbaar op de hoogte was dat de verzoekster en haar kinderen met gezondheidsproblemen kampen, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, de verzoekster hierover heeft gehoord. Een dergelijke verplichting is nochtans inherent aan het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting betreft 5 van de Terugkeerrichtlijn.

De vaststellingen van de gemachtigde dat de verzoekster wel medische verslagen van haarzelf en haar kinderen bij het CGVS heeft voorgelegd, maar dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet op de hoogte is van deze documenten, dat er geen aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, dat er geen informatie in het dossier zit waaruit blijkt dat de verzoekster niet kan reizen, dat de verzoekster de mogelijkheid heeft om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen en dat het de verzoekster toekomt om de Dienst Vreemdelingenzaken te informeren indien zij omwille van medische problemen niet kan reizen, volstaan niet in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De plicht om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling rust immers op de verweerder. Thans kaatst de gemachtigde de bal terug naar de verzoekster (zij heeft niet op eigen initiatief medische documenten overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, zij heeft geen aanvraag op grond van 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend, zij heeft de mogelijkheid om een aanvraag tot verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek in te dienen en zij moet de Dienst Vreemdelingenzaken verwittigen wanneer zij omwille van medische redenen niet kan reizen). Wanneer de gemachtigde evenwel vaststelt dat de verzoekster medische verslagen met betrekking tot haarzelf en haar kinderen bij het CGVS heeft voorgelegd, maar de Dienst Vreemdelingenzaken geen kennis heeft van deze medische verslagen, dan komt het hem toe om de betrokken vreemdeling in dit verband te horen (HvJ 11 december 2014, C-

249/13, *Boudjlida*, par. 49) teneinde bij het nemen van een verwijderingsmaatregel daadwerkelijk met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdelingen rekening te kunnen houden, zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

In ondergeschikte orde en louter ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de nota 'evaluatie artikel 74/13' zich mogelijks slechts partieel in het administratief dossier bevindt, nu deze onderaan eindigt met "en". Indien deze nota nog een tweede pagina zou bevatten met de in de nota met opmerkingen vermelde toevoeging "*en de nodige bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten*", dan hebben de Raad noch de verzoekster daarvan kennis kunnen nemen. Door desgevallend een onvolledig administratief dossier over te maken aan de Raad waarin pertinente stukken voor de beoordeling van het beroep ontbreken, is het voor de Raad in het licht van de aangevoerde schendingen onmogelijk om een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing uit te oefenen. Door het gebrek aan de voormelde relevante stukken in het administratief dossier kan de Raad alsdan niet nagaan of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn beslissing is gekomen. Ook in die hypothese dringt zich dus de nietigverklaring op omdat de verweerder het de Raad niet mogelijk maakt om zijn wettigheidscontrole uit te oefenen op de bestreden beslissing.

In nog meer ondergeschikte orde merkt de Raad op dat de toevoegingen die blijken uit de nota met opmerkingen geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers aan de verweerder op om te onderzoeken of de gezondheidstoestand van de verzoekster en het hoger belang van haar kinderen al dan niet toelaten om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De verweerder kan er zich derhalve niet achter verschuilen dat de verzoekster aan hem geen medische attesten heeft overgemaakt en hij kan zich ook niet ontdoen van de op hem rustende verplichting door te opperen dat de verzoekster de mogelijkheid heeft om op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een medische verblijfsaanvraag in te dienen.

3.3.2. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De verweerder geeft, met verwijzing naar artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, aan dat een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen die bevestigd werd door de Raad, derwijze dat de *in casu* bestreden beslissing niet meer is dan "*de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante*" van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 52/3, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°."

In zoverre de verweerder doelt op een gebonden bevoegdheid, wordt erop gewezen dat artikel 52/3, § 1 uitdrukkelijk verwijst naar artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. In de aanhef van deze wetsebepaling wordt het volgende gesteld: "*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*". Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich dus van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit. Verder is voor het nemen van elke verwijderingsmaatregel en dus ook een bevel, gestoeld op artikel 52/3, § 1 *iuncto* artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist, hetgeen de verweerder ook niet betwist en de gemachtigde ook in het administratief dossier heeft gedaan, zodat opnieuw niet van een totale afwezigheid van een appreciatiebevoegdheid of van een geheel gebonden bevoegdheid sprake kan zijn (RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444; RvS 26 juni

2015, nr. 231.762). De bestreden beslissing kan dus niet zonder meer beschouwd worden als de noodzakelijke resultante van de beslissing van de commissaris-generaal en de bevestiging door de Raad van deze beslissing.

De verweerder is verder de overtuiging toegedaan dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en met de gezondheidssituatie van de verzoekster en verwijst naar de hoger geciteerde nota 'evaluatie artikel 74/13'. De verweerder benadrukt verder dat de verzoekster niet aantoonde met welke gekende elementen het bestuur geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

In de mate dat de verweerder erop doelt dat hij daadwerkelijk rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekster daar waar hij stelt *"Bij het CGVZ legde betrokkene medische verslagen van haarzelf en haar kinderen voor en een psychologisch attest. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter."*, kan hij niet worden gevolgd.

De verweerder erkent immers dat de verzoekster medische verslagen met betrekking tot haarzelf en haar kinderen bij het CGVS heeft voorgelegd. In het licht van het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kon de verweerder er zich dan ook niet toe beperken louter vast te stellen dat de inhoud van de neergelegde attesten hem onbekend was. De verweerder dient er zich in tegendeel van te verzekeren dat hij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing de grondrechten van de verzoekster en haar kinderen niet aantast. Dit geldt *in casu* des te meer nu de verweerder in de genomen beslissing verwijst naar een beslissing van de commissaris-generaal en een arrest van de Raad waarin melding wordt gemaakt van het neerleggen van medische attesten en van de aard van de medische problematiek en behandeling in hoofde van de verzoeker en haar kind(eren). Aangezien de verweerder aldus onmiskenbaar op de hoogte was van het bestaan van een medische problematiek (en behandeling) diende hij, door de verzoekster te horen, zelf de relevante medische gegevens te vergaren om met kennis van zaken te kunnen beslissen of verzoeksters concrete gezondheidstoestand en/of het hoger belang van haar kinderen al dan niet in de weg staat van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verweerder nog opmerkt dat de verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden, gaat de verweerder voorbij aan de medische verslagen die de verzoekster thans bij haar verzoekschrift voegt:

- Een verslag van 28 oktober 2021 in verband met de psychologische begeleiding van de verzoekster;
- Een medisch verslag met betrekking tot de verzoekster van 24 januari 2022;
- Een verslag van psychologische begeleiding met betrekking tot de verzoekster van 2 maart 2022;
- Een schrijven met betrekking tot haar zoon M.;
- Een verslag van psychologische begeleiding met betrekking tot de verzoekster van 24 maart 2022;
- Een getuigenverklaring met betrekking tot haar zoon M. van 9 juni 2022.

Uit deze documenten blijkt dat de verzoekster, zoals reeds werd gesteld in 's Raads arrest nr. 274 148, lijdt aan PTSS, een aanpassingsstoornis met gemengde stoornis van emoties en gedrag en een ernstige depressieve stemmingsstoornis, en dat zij ook medicatie (Xanax) neemt. In tegenstelling tot wat de verweerder voorhoudt, blijkt niet dat er bij het nemen van de bestreden beslissing daadwerkelijk rekening werd gehouden met deze gekende gezondheidsproblematiek.

Voor het overige kan worden verwezen naar wat hierboven werd uiteengezet.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. De overige middelonderdelen en middelen behoeven thans geen verdere bespreking nu zij niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE